

Najsvätejšie Srdce Ježišovo

Osobný a živý vzťah ku Kristovi je jeden z najdôležitejších prejavov pravej zbožnosti, aká sa vyskytuje u kresťanov. Túžba po osobnom vzťahu ku Kristovi si našla rôzne formy vyjadrenia v modlitbách. Jednou z nich je aj úcta k Ježišovmu Srdcu, ktorá vyplýva z úcty k trpiacemu Ježišovi na kríži a z úcty k Eucharistii, v ktorej Pán sprítomňuje svoju obeť a zároveň je v nej prítomný aj s oslávenými ranami svojho umučenia. Základy tejto úcty pramenia vo Svätom písme: „Jeden z vojakov mu kopijou prebodol bok a hneď vyšla krv a voda.“ (Jn 19, 34).

Úcta k Ježišovmu Srdcu vznikla ako reakcia proti abstraktnému, prehnanému, studenému chápaniu Boha, ktoré sa šírilo medzi európskymi vzdelancami v 17. storočí.

V júni roku 1675 sa sv. Margite Márii Alacoque zjavil Ježiš, ukázal jej svoje srdce so slovami: „Pozri sa na to srdce, ktoré ľudí tak milovalo, ktoré nevynechalo nič, vyčerpalo sa a zničilo, aby tým dosvedčilo svoju lásku. Dostávam však miesto uznania iba nevdáčnosť, neúctivosť, svätokrádež, chlad, pohrdanie, tak sa správajú ku mne v tejto sviatosti lásky. Viac má trápi najmä to, že sa tak správajú i osoby, ktoré sa mi zasvätili. Preto ťa žiadam, aby sa zasvätil prvý piatok po oktáve Najsvätejšej sviatosti a stal sa zvláštnym sviatkom na počesť môjho Srdca, aby sa zmierujúcim sv. prijímaním podala náhrada za všetky urážky, ktorých sa mu dostalo v Oltárnej sviatosti.“

Srdce je na prvom mieste telesný ústroj, ktorý sa všeobecne považuje za hlavný zdroj telesného života. V Kristovom srdci vzdávame úctu jeho telu, ktoré sa stalo zdrojom posvätenia. Preto sa úcta k Božskému Srdcu spája s Eucharistiou, adoráciami, návštevami svätostánku, a najmä s tzv. zmierujúcim prijímaním v prvý piatok v mesiaci. Ježišovo Srdce však nie je mŕtva relikvia, ale živá časť Bohočloveka, stred jeho celej osobnosti. Sv. Margita Mária často vraví: „Božské Srdce mi povedalo...“ Je to isté, ako keby povedala: „Povedal mi to Ježiš...“

Tlčúce srdce je symbolom života a činnosti. V Ježišovom srdci teda obdivujeme všetku prácu, všetky námahy, ktoré vykonal a podstúpil za nás. Vo Svätom písme je srdce symbolom vnútorného života, toho, ktorý možno navonok zostane bez povšimnutia. Boh skúma srdce človeka (porov. Ž 7, 10). V Písme srdce „rozvzuje“, „myslí“, „rozhoduje sa“, zhrňuje sa tu to, čomu dnes hovoríme duchovný život. V srdci spravodlivého potom prebýva Boh, srdce je chrámom Svätého Ducha (porov. 1 Kor 3, 16); srdce je teda stredom duchovného úsilia. Úcta k Božskému Srdcu preto kladie dôraz na vnútorný Ježišov život, do ktorého sa túžime vžiť. Prajeme si pochopiť jeho zmýšľanie, sklony, city, rozhodnutia, čnosti, milosť. Bohočlovek mal totiž plný ľudský život aj z psychologickkej stránky. Vnútorný život je pochopiteľne dôležitejší než vonkajšie, viditeľné skutky.

Podľa zjavenia sv. Margite Márii Alacoque sa vypočítava Dvanásť prisľúbení Ježišovho Srdca, ktoré dal Ježiš tým, ktorí uctievať jeho Srdce:

1. Dám im všetky milosti potrebné ich stavu.
2. **Uvediem pokoj do ich rodín.**
3. Poteším ich v utrpení.
4. Budem ich útechou v živote a zvlášť v smrti.
5. Vylejem hojné požehnanie na ich prácu.
6. Hriešni nájdú v mojom srdci prameň, nesmierny oceán milosrdenstva.
7. Vlažní sa stanú horlivými.
8. Horliví dospejú k veľkej dokonalosti.
9. Požehnám všetky miesta, kde bude vystavený a uctievaný obraz môjho srdca.
10. Kňazom dám milosť pohnúť i najzatvrdnutejšími srdcami.

11. Mená tých, ktorí budú rozširovať túto pobožnosť, budú zapísané v mojom srdci a nikdy sa odtiaľ nevymažú.

12. Z hojnosti milosrdenstva môjho Srdca uštedrí moja všemohúca láska milosť pokánia na konci života tým, ktorí pristúpia k sv. prijímaniu v prvý piatok mesiaca a po deväť ďalších mesiacov. Nezomrú v mojej nemilosti bez prijatia sv. sviatosti. Moje Srdce im bude záštitou a pevným útočiskom v poslednej hodine.

Dvanáste prisľúbenie pre milosť, ktorú sľubuje, sa nazýva aj *Veľké prisľúbenie*. Vzťahuje sa na konanie si deviatich prvých piatkov. Hlavný úkon, ktorý vyžaduje veľké prisľúbenie, je sväté prijímanie. Podmienky, ktoré sa výslovne žiadajú pre uskutočnenie veľkého prisľúbenia, sú: *Deväť prijímaní v deväť prvých piatkov v mesiaci, ktoré musia byť neprerušené*.

Podľa dnešných smerníc o svätej liturgii je jasné, že pokiaľ je to možné, treba sv. prijímanie prijať počas sv. liturgie. Počet deväť nie je nijakou mágiou, ale umožňuje, aby sa niekto naučil verne pristupovať k sv. prijímaniu počas dlhšieho obdobia a takto sa stal lepšie disponovaným prijať väčšie milosti a duchovné dary. Najlepšou zárukou sú tu Ježišove slová: „Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň...Kto je tento chlieb, bude žiť naveky. " (Jn 6, 54; 58).

Podstata a cieľ pobožnosti k Ježišovmu Srdcu znamená úplne sa dať k dispozícii Ježišovej láske, dovoliť, aby si nás získala a cez nás pôsobila, aby sme sa aj sami stali plameňmi v jej žiare. Podľa Matky Lujzy-Margity Ježišovo Srdce je tým miestom, v ktorom sa stretne s Láskou.

V liste sv. Margita Mária Alacoque píše : „Zdá sa mi, že tá veľká túžba nášho Pána po osobitnej úcte jeho presvätého Srdca smeruje k tomu, aby sa v našich srdciach obnovili účinky vykúpenia. Veď najsvätejšie Srdce je nevyčerpatel'ný prameň, ktorý po ničom inom netúži tak, ako rozliať sa do pokorných srdc, aby boli slobodné a ochotné usporiadať svoj život podľa jeho vôle. Z tohto Božského Srdca však bez prestania vytekajú tri potôčky. **Prvý je milosrdenstvo voči hriešnikom**, ktorým prináša ducha ľútosti a pokánia. **Druhý je láska na pomoc všetkým, čo zápasia s problémami**, a najmä tým, čo sa usilujú o dokonalosť, aby našli silu na prekonávanie ťažkostí. A z **tretieho potôčka prúdi láska a svetlo pre jeho dokonalých priateľov, ktorých chce pripojiť k sebe**, aby mali účasť na jeho poznaní a na jeho prikázaniach, aby sa aj oni, každý svojím spôsobom, celkom zasvätili šíreniu jeho slávy. Toto Božské Srdce je priepasťou všetkých dobier, do ktorej majú úbožiaci ponoriť všetky svoje trápenia. Je priepasťou radosti, do ktorej máme ponoriť všetky svoje žiale, je priepasťou pokory proti našej hlúposti, je priepasťou milosrdenstva pre nešťastníkov, priepasťou lásky, do ktorej máme ponoriť všetku svoju biedu.“

Sv. Augustín píše: „Niet človeka, čo by nemiloval, len je otázne, čo milujeme. Preto nás nik nebude nabádať, aby sme milovali, iba aby sme si volili, čo budeme milovať.“ Preto túžba správne milovať, to znamená správne a hodnotne žiť, nás privádza k Ježišovi. Veď naše obrátenie, celý náš kresťanský život i naše posväcovanie závisí od hlbšieho poznania Ježiša Krista. Poznania, ku ktorému sa dostaneme prostredníctvom jeho lásky, ktorej symbolom je jeho Srdce. Srdce, ktoré je živé a bije pre každého jedného z nás, bez výnimky. Kiežby úcta symbolu Ježišovej lásky prenikla náš život natoľko, žeby sme sa stali podobnými Ježišovi Kristovi vo vzťahoch k iným v slúžiacej láske. K tomu nech nám On sám pomáha svojim požehnaním. „Úcta Najsovätejšieho Srdca ponúka našej farnosti to, čo je najpotrebnejšie: zjavuje mu Boha milosrdenstva. " Preto potrebujeme, aby sme si túto úctu obnovili vo svojej pamäti a oživilo vo svojom srdci. Človek je taký, aké je jeho srdce.

Bohumil Piešťanský
farár